

Востанне,
кот е
бредале

Востанне, кот я збрехав

Переклад з англійської Романа Гардашука

Райлі Сейгер

Львів
Видавництво Старого Лева
2023

УДК 821.111(73)-31
С28

The Last Time I Lied
Copyright © 2018 by Todd Ritter
All rights reserved.

Райлі Сейгер

С28 Востанне, коли я збрехала [Текст] : роман / Райлі Сейгер ; пер. з англ.
Романа Гардашука. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2023. — 456 с.

ISBN 978-966-448-140-0

«Востанне, коли я збрехала» — детективний трилер Рейлі Сейгера, автора бестселера «Останні дівчата»

«Дві правди і одна брехня» — гра, в яку повсякчас грали Вів'єн, Наталі, Елісон та Емма у елітному літньому таборі «Соловей». Та однієї ночі ігри та дружба уриваються: Емма крізь сон бачить, як колежанки вислизують із будиночка у темряву ночі. Дівчат так і не знайшли, вони зникли назавжди. Розчинилися в густих хащах лісу, чи потонули у моторошному Північному озері?

Хоч і минуло вже п'ятнадцять років, Емму не відпускає цей загадковий трагічний випадок. Вона малює дивовижні монументальні полотна, на яких темне листя і покручене гілля ховає ледь помітні силуети дівчат у білих сукнях. На запрошення власниці табору Емма повертається у місце свого дитинства уже як викладачка художньої творчості. Жінка над усе прагне довідатися, що сталося з дівчатами того літа. І її сподівання не виявляються марними: Вів'єн залишила їй підказки. Однак що ближче Емма наближається до розгадки таємниці, то глибше усвідомлює, що правда і брехня з минулого — не завжди такі, якими вона сприймала їх в дитинстві.

УДК 821.111(73)-31

© Райлі Сейгер, текст, 2018
© Тетяна Омельченко, обкладинка, 2023
© Роман Гардашук, переклад, 2023
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2023

ISBN 978-966-448-140-0 (укр.)
ISBN 9781524743079 (англ.)

Усі права застережено

Майку, як завше

Початок такий.

Ти прокидаєшся від шепоту сонця крізь листя дерев прямо за вікнами. Світло непевне, слабке та тьмяне по краях. Світанок ще долущує шкірку ночі. Проте світла достатньо, щоб ти переконалася лицем до стіни, поскрипуючи матрацом. Перекочуючись, якусь хвилю ти дезорієнтована, якусь мить не знаєш, де перебуваєш. Так часом буває після глибокого сну без сновидінь. Тимчасова амнезія. Ти дивишся на смужки на соснових дошках стіни, відчуваєш залишки диму ватри у волоссі та ясно усвідомлюєш, де ти.

Табір «Соловей».

Ти заплющуєш очі й намагаєшся знову провалитися в сон, силкуючись не зважати на звуки природи, що долинають знадвору. Це різкий і розладнаний шум: створіння ночі борються зі створіннями дня. Ти вихоплюєш дзумкотіння комах, щебет птахів, останній примарний клич самотньої гагари, що ковзає озером.

Надвірний гамір тимчасово маскує тишу в приміщенні. Аж тоді тріскотіння дятла лунко затихає, і за цю мить мовчанки ти усвідомлюєш, наскільки справді тихо. Що єдиний звук, якого ти свідомо, – рівний вдих-видих твого важкого зі сну дихання.

Твої очі різко розплющуються, ти підхоплюєшся, щоб розчутити щось іще – бодай щось, – що долинали б із будиночка.

Нічого.

Дятел заходитьсь знову, і його наполегливий стукіт відвертає тебе від стіни, змушуючи поглянути на решту приміщення. Воно мале. Простору вистачає на два двоповерхові ліжка, столик із ліхтарем на ньому та чотири пеканові тумбочки при дверях для речей. Принаймні достатньо мале, щоб ти могла визначити, що воно порожнє, — а так і є.

Ти переводиш погляд на ліжко навпроти. Верхнє охайно застелене, ковдра заправлена. Нижнє — навпаки: ковдра зібгана клубком і лежить на чомусь купою.

Дивишся на годинник у передсвітланковому світлі. Кілька хвилин по п'ятій. Майже година до підйому. Усвідомлення приносить хвилю паніки, що розходитьсь під шкірою, колюче й неприємно.

У твоїй голові зринають сценарії надзвичайних ситуацій. Раптова хвороба. Терміновий дзвінок із дому. Ти навіть намагаєшся пояснити собі, що, можливо, дівчата мусили поїхати так швидко, що не стали тебе будити. Чи, може, вони пробували, та не змогли тебе розторсати. Або розторсали, та ти вже забула.

Ти стаєш навпочіпки перед тумбочками при вході, кожна з яких порізана іменами попередніх учасниць, і відчиняєш їх навістіж, всі, крім своєї. В середині кожної оббитої оксамитом шафки напхано одягу, журналів і табірнього приладдя. У двох із них — вимкнені мобільні телефони, що днями лежали без діла.

Лише одна з них взяла телефон.

Ти не маєш жодної гадки, що б це могло означати.

Перше — і єдине — логічне місце, куди б ти гадала, пішли дівчата — це вбиральня, збитий з кедря прямокутник за хатинками, розміщений прямо на межі лісу. Може, одній із них захотілося в туалет, а решта пішли з нею. Так уже бувало раніше. Ти й сама ходила в такі виправи. Тримаючись гурту, шпортуєш на стежці, освітленій єдиним, спільним ліхтариком.

Проте бездоганно заправлене ліжко свідчить про сплановану відсутність. Відсутність тривалу. Або, гірше, що ніхто в цьому ліжку минулої ночі й не спав.

Утім, ти таки відчиняєш двері й неспокійно ступаєш надвір. Ранок сивий і холодний, із тих, в які ти обхоплюєш себе руками дорогою до вбиральні. В середині ти перевіряєш кожну кабінку й душову. Усі вони порожні. Стіни душової сухі. Як і умивальники.

Вийшовши, зупиняєшся на півдорозі між убиральнею та хатками, витягуєш голову, силкуючись вловити ознаки дівчат поміж всього дзигчання, щебетання та м'якого хляпання води на березі озера за п'ятдесят метрів.

Нічого.

Сам табір увесь цілковито беззвучний.

На твої плечі звалюється відчуття покинутості, і на якусь мить ти задумуєшся, чи не міг увесь табір знятися, лишивши одну тебе.

У твоїй голові розгортаються дедалі жахливіші сценарії. Як хатинки порожніють у шаленім, тривожнім поспіху. А ти все просипаєш.

Рушаєш до хатинок, мовчки їх обходиш, намагаєшся вловити звуки життя. Всього хатинок десять, охайною сіткою вони вкривають ділянку вирубаного лісу. Ти огинаєш їх, цілковито усвідомлюючи, який сміховинний маєш вигляд. Одягнена в самий лише відкритий топ і пару боксерок, до босих ніг поналипали соснова глиця й крихта зі стежки.

Кожна хатинка називається на честь дерева. Твоя — це Дерен. Сусідня — Клен. Ти дивишся на ім'я кожної, намагаючись вгадати, до якої могли би приблукати дівчата. Уявляєш експромтну ночівелю. Починаєш заглядати у шибки й прочиняти незачинені двері, визираючи поміж двоповерхових рядів сплячих дівчат зайвих. В одній із хатин — Синій сосні — будиш дівчину. Вона сідає на нижньому ліжку зі здушеним зойком.

— Вибач, — шепочеш, перш ніж зачинити двері. — Вибач, вибач.

Ідеш на інший кінець табору, де зазвичай від світання до смерку не вщухає рух. Зараз, однак, ще досвітня пора, і понад обрієм тільки займається тоненька блідо-рожева смужка. Єдиний рух зараз — це твоя хода до масивної їдальні. Десь за годину з будівлі долинатимуть запахи кави й підгорілого бекону. Та наразі нема ні ароматів їжі, ні звуків.

Смикаєш двері. Зачинено.